

A A N T E E K E N I N G E N

OVER

NEDERLANDSCHE LEPIDOPTERA.

DOOR

P. C. T. SNELLEN.

Opnieuw geeft de ontdekking van vier voor onze Fauna nieuwe soorten van Lepidoptera, benevens de ontvangst van eenige mededeelingen over reeds bekende, doch zeldzamere, mij aanleiding tot een vervolg op mijn laatste stukje in deel 51, p. 14—24 van het Tijdschrift. Mededeelingen van anderen zagen ook het licht in de verslagen der Vergaderingen en in de Entomologische Berichten.

De nieuwe soorten zijn :

Harpyia Erminea Esp.

Hadena Carpophaga Bkh.

Cidaria Anseraria Hübn.

Nannodia Bifractella Dougl.

Van deze behooren de drie eersten tot de Macrolepidoptera, de vierde tot de Microlepidoptera en het getal der in Nederland waargenomen soorten van vlinders stijgt dus, met inbegrip der beide in deel 51 vermelde, tot 1740.

I. MACROLEPIDOPTERA

Pieris Rapae L. — Snellen, I p. 73; II p. 1127 — id., Tijds. 36 p. 197.

Den vlinder heb ik in dit jaar (1908) tot over de helft van October zien vliegen. De ongewoon warme herfst was daarvan wel de oorzaak. Ook andere soorten van dagvlinders werden tot ver in die maand naar ontvangen mededeelingen waargenomen.

Orgyia Antiqua L. — Snellen, I p. 170.

Mr. H. W. de Graaf deelt mij mede, dat hij in 1908 nog den 3den November een mannelijken vlinder dezer soort heeft waargenomen.

Ocneria Monacha L. — Snellen I p. 174; II p. 1142 — id., Tijds. 46 p. 238.

Deze soort heeft zich in 1908 als terdege schadelijk doen kennen in het zuidwesten van Noord-Brabant (omstreken van Chaam) en vele berigten kwamen daarover voor in de dagbladen. Van Entomologen was daarbij alleen een bericht door den heer Smits van Burgst die waarnam dat 29 pCt. der door hem verzamelde poppen parasieten opleverden. Dit geeft hoop op intooming van *Monacha* voor het vervolg. Het vangen en verbranden der vlinders is anders een zeer goede maatregel, die op groote schaal toegepast is, tot bestrijding der soort, beter dan het verzamelen der poppen omdat daardoor ook de nuttige parasiten (Sluipwespen, Tachinen) vernietigd worden.

Monacha was overigens blijkens het werk van Sepp, waarin eene zeer schoone afdeeling van rups en vlinder voorkomt, zie deel II, 4de stuk, p. 75 pl. XIX, reeds in 1790 in ons land waargenomen, doch over schadelijk optreden is mij alleen het bericht van Dr. J. Th. Oudemans, Tijds. 40 Verslag p. 18 bekend.

In de Staatsbosschen bij Breda, waar zeker meer op de beteugeling der schadelijke insekten wordt gelet dan in particuliere aanplantingen, heeft *Monacha* in 1908 geene schade aangerigt.

Harpyia Erminea Esp., Schmett. III Th. p. 100 Tab. 19 fig. 1, 2, (♂♀); p. 392 Tab. 78 fig. 4 (Rups); p. 395 Tab. 79 fig. 6 a, b (Ei) — Hübner, Bomb. Tab. 9 fig. 35 ♀ p. 112

N. 3; id., Larv. Lep. III, Bomb. I, E a fig. 1a—c — O. en Tr. III p. 24; IV p. 47; X, 1 p. 550. — Freyer, Beitr. I p. 43 Tab. 14, II p. 155. — id., Neu. Beitr. I p. 165 Tab. 92. — Hein., p. 217.

55—70 mm.

Deze voor onze Fauna nieuwe soort is, naar een uit de rups gekweekt mannetje, bekend gemaakt in het Verslag der Zomervergadering op 18 July 1908 p. LXXV door den heer Balfour van Burleigh. Ik heb het exemplaar niet gezien maar dit is ook niet noodig want de ontdekker geeft een kenmerk op waardoor *Erminea* zich dadelijk van de naastverwante even groote *Vinula* onderscheidt, namelijk de koolzwarte, door eene smalle witte langsstreep gedeelde achterlijfsrug van den vlinder. Ik voeg hier nog bij, dat de grondkleur van kop, thorax en vleugels vrij helder wit is en de, als bij *Vinula* dubbele onderhelft van de eerste dwarslijn der voorvleugels, onder de middencel niet wortelwaarts is gebogen maar twee lange buitenwaartsche tanden maakt in de cellen 1a en 1b. Het laatste derde van den achterlijfsrug is wit, met zes zwarte langslijnen. Verder is de thorax zwart gestippeld, heeft de voorvleugelwortel eene geslingerde dwarsrij zwarte stippen, de tweede vlegelhelft twee getande zwarte dwarslijnen, de geheele achterrands in de cellen zwarte stippen en is het aderbelloop zwartbruin, alles als bij de aanverwante soort.

Vliegtijd als bij *Vinula*.

De rups leeft terzelfder tijd als die der verwante soort op wilgen en populieren en gelijkt, volgens de aangehaalde schrijvers, in vorm op die van *Vinula* maar heeft eene zeer smalle donkere rugvlek, van welker witten zoom op den zevenden ring eene breede sneeuw witte lijn naar het tweede paar buikpooten loopt.

Het door den heer Balfour van Burleigh verkregen exemplaar werd uit eene rups gekweekt die in Junij 1904 bij Meern (Utrecht) op *Salix* was gevonden en kwam 6 Julij 1905 uit.

Xanthia Ocellaris Borkh.—Snellen, II p. 1150 — id., Tijds. 40 p. 295.

Over de eerste toestanden dezer soort geeft de heer H. V. Mills een uitvoerig bericht in het Ent. Monthly Mag. deel 44 p. 267 (1908). De door een gevangen wijfje, in September 1907 in eene doos gelegde eijeren kwamen van 8 Maart tot 6 April 1908 uit en de jonge rupsen kropen dadelijk in de half geopende katjes van *Populus Nigra*. Zij voedden zich met de bloesems zoo lang die haar konden worden verschaft. Later (den 1 Mei) werden zij op de bladeren gezet van *Populus Pyramidalis* waarvan zij gingen eten en waarmede zij ook tot vollen wasdom werden gebragt. Deze werd einde Mei bereikt; het inspinnen geschiedde in de aarde.

Het ei is appelgroen, de juist uitgekomen rups ijzergrauw met donkerder kop. Deze kleur verandert spoedig in wit terwijl de kop donker blijft. Veertien dagen later is de rups op de rughelft roodachtig bruin met drie zeer smalle lichte langslijnen, de buikhelft was groen, eene zijdelijn witachtig, de kop bruin, lichter dan de rug. Volwassen rupsen zijn donker graauwbruin, op de rughelft fijn licht gestippeld met drie flauwe lichtere langslijnen. Buikhelft groenachtig grijs; kop, halsschild en voorpooten helder bruin. Overdag verborgen zij zich tusschen bijgelegde dorre bladeren.

Hadena Carpophaga Borkh., Eur. Schmett. IV p. 422 N. 169. — Guenée, Noct. II p. 19 N. 687 — Stainton, Man. I. p. 261. — Hein, I p. 343. — Tutt, Brit. Noct. and their var. III p. 27.

Perplexa Hübn., Noct. Tab. 19 fig. 89 ♀ p. 173 N. 4. — id., Larv. Lep. IV Noct. II. — O. en Tr., V, 1 p. 306; VI, 1 p. 391. — Freyer, Beitr. II p. 120 pl. 86.

28—31 mm.

Carpophaga Dup., Suppl. IV p. 100 pl. 58 fig. 8.

Ochracea Haworth, Lep. Brit. p. 199 N. 110.

Deze nieuwe inlandsche soort is duidelijk het naast verwant

aan *Had. Capsincola* en volgt het best op haar. Bij oppervlakkige beschouwing zou men, daar de algemeene kleur en de aanleg der teekening van den vlinder zeer overeenkomen, haar zelfs wel voor eene kleine *Capsincola* kunnen houden. De volgende verschilpunten zijn echter constant. Vooreerst staan de ronde- en niervlek bij *Carpophaga* niet schuin tegen elkander zoodat zij elkander onderaan niet sterk naderen of daar zelfs ineenvloeijen maar zijn op die plaats duidelijk gescheiden en bijna even ver van elkander verwijderd als aan den voorrand der middencel. De ronde vlek is duidelijk gesloten, hoogstens ovaal, meest bijna cirkelrond en haar wortelrand niet door een licht streepje met den voorrand des vleugels verbonden. Ook loopt van hare onderzijde geene vervloeiende schuine lichte veeg of streep naar den binnenrand waardoor, zooals bij *Capsincola*, deze streep met de ronde- en niervlek, eene Y-vormige teekening maakt. Van zulk eene teekening is bij *Carpophaga* geen spoor te zien. Vervolgens vindt men bij laatstgenoemde in cel 1b van den gewaterden band niet, zooals bij *Capsincola* eene groote, bijna zwarte vlek die in vorm op de tapvlek gelijkst maar veeleer eene lichtere plek. Het achterlijf loopt bij *Carpophaga* wel puntig toe doch niet zoo in het ooglopend als bij *Capsincola* en ook zonder den sterk uitstekenden eijerlegger van deze. Eindelijk is *Capsincola* grooter; mijne 8 exemplaren meten van 30—33 mm., de 6 *Carpophaga* mijner collectie 28—30 mm.

Spriet en palpen zijn gevormd als bij de verwante soorten, ook de thoraxbekleding, waarvan de kleur overeenkomt met die der voorvleugels, is als bij deze; de thorax vertoont de gewone donkere, licht afgezette teekeningen.

Vleugels gevormd als bij *Capsincola*, de grond der voorvleugels iets bruiner dan daar, meer turfbruin, minder graauw; kleur der teekening grijswit tot bleek bruingeel; de dwarslijnen gewoon gevormd, zwartbruin afgezet; de tweede heeft in cel 1b één boogje, niet twee zooals bij *Capsincola*. De vorm

der ronde en niervlek is boven beschreven; zij zijn grijswit en bleek bruingeel gerand, in het midden vertoonen zij de grondkleur van den vleugel. Tapvlek klein, onduidelijk, niet groot en donker als bij *Capsincola*. Golflijn duidelijk, met korte doch scherpe W, wortelwaarts met korte zwarte pijlvlekken, vooral in het midden. Franjelijn met donkere driehoekjes; franje als de vleugel, met duidelijke lichte dwarsstreepjes.

Achternvleugels bruingrijs, aan den wortel lichter en met eene duidelijke donkere booglijn.

Zoodanig is de door Borkhausen en anderen beschreven type. In Staudinger en Rebel's Catalogus wordt eene zuidelijke variëteit *Capsophila* Dup. vermeld die donkerder en graauwer is en eene variëteit *Ochracea* Haw., Gn., voornamelijk uit Engeland, waar de grond der voorvleugels lichter is, okergeel tot geelwit. Deze moet dus op *Irregularis* Hfn. gelijken doch is daarvan door de smalheid van het franjeveld onderscheiden.

Tutt beschrijft l.c. nog meer variëteiten die, hoewel zij m. i. wel tot de beide genoemde kunnen worden gereduceerd, toch bewijzen dat de grondkleur der voorvleugels in Groot Brittanje tamelijk variabel is.

Vliegtijd: Junij tot in Augustus. Twee generatiën doch niet geregeld.

Borkhausen en Treitschke beschrijven de rups als vuil beenkleurig, met onduidelijke aardbruine strepen of blaauwachtig wit met donker grijze langsstrepen. Als voedsel worden verschillende soorten van Sileneën opgegeven waarvan zij de bloemen en het zaad eet. Verandering in den grond.

Deze soort is in Nederland ontdekt in het zuiden van Limburg, bij Epen, waar de heer J. G. Zöllner uit rupsen, die zich op in Julij door hem verzamelde bloemen eener Silenë, (wellicht *Lychnis Dioica*) ontwikkelden, den 20 Augustus 1908 een exemplaar van den vlinder kweekte dat hij mij vertoonde. Hoewel het door den ontdekker reeds als eene *Carpophaga* herkend was, zou het mij toch niet verwonderen indien de

soort wel eens voor *Capsincola* was aangezien, om welke reden ik haar dan ook wat uitvoerig heb beschreven.

Hadena Carpophaga is overigens eene wel niet gemeene maar toch in Midden- en Zuid-Europa zeer verbreide soort.

Aplecta Occulta L. — Snellen I p. 352; II. p. 1154. — id., Tijds. 30 p. 213; 46 p. 243.

Tutt, Brit. Noct. and their var. III p. 66, teekent aan, dat Guenée, Noct. II p. 76, zich vergist heeft met *Implicata* Lefèvre, Ann. Soc. Ent. de France V p. 394 pl. 10 fig. 4 (1836) voor een weinig van den type afwijkenden vorm van *Occulta* te houden en dat Standinger, in de laatste editie van zijn Catalogus p. 153 N. 1422 hem zonder onderzoek naschrijft: *Implicata* is inderdaad de variëteit met koolzwarte grondkleur der voorvleugels die ook in Nederland niet zeldzaam is en o.a. door den heer Heylaerts bij Breda is gevangen. Deze variëteit moet dus niet den naam *Passetii* Mieg, Staud. dragen, maar *Implicata* Lef. heeten.

Luperina Abjecta Hübn., — Snellen, I. p. 366; II. p. 1155.

Verscheidene exemplaren dezer vrij zeldzame soort werden door Dr. T. Lycklama à Nijeholt in 1908 bij Rotterdam gevangen.

Luperina Funerea v. Hein., — Snellen, Tijds. 40 p. 299 pl. 12 fig. 1.

Tot dusverre alleen bij Oisterwijk in Noord-Brabant gevangen, werden van deze soort in dezelfde provincie bij Ginneken een man den 18 Julij 1908 door den heer P. Haverhorst en beide seksen door den heer N. A. de Joncheere gevonden.

Luperina Didyma Esp. — Snellen, I p. 374; — id., Tijds. 49 p. 205.

De heer P. Haverhorst ving den 16 Julij 1908 bij Ginneken een wijfje der variëteit II (*Nictitans* Esp.) waar de (onvolledige) dwarslijnen en de lichte voorrandschrapjes helder licht grijsblauw zijn gekleurd.

Tapinostola Helmanni Ev. — Snellen, I p. 392; II p. 1157. — id., Tijds. 30 p. 214; 46 p. 244.

Weder door den heer N. A. de Joncheere bij Dordrecht gevangen.

Agrotis Saucula Hübn. — Snellen, I p. 430; II p. 1160 — id., Tijds. 30 p. 216.

Weder bij Breda gevangen door den heer P. Haverhorst en bij Rotterdam den 21 Sept. 1908 door Dr. T. Lycklama à Nyeholt.

Tutt, Brit. Noct. and their varieties II p. 4, beschrijft *Margaritosa* Haw., Lep. Brit. p. 218 N. 156 als eene andere variëteit dan *Aequa* Hübn. fig. 564, 811 (niet fig. 812). De eerste heeft aschgrauwe lichtgewolkte voorvleugels en *Aequa* bruine voorvleugels met smalleren of breederen lichten voorrand. Guenée, Noct. I p. 271 vergist zich door beiden te vereenigen en ook Staudinger, in de laatste uitgave van zijn Catalogus; blijkbaar schrijft hij Guenée slechts na. De variëteit *Margaritosa* is, voor zoover ik weet, nog niet in Nederland gevangen, wel de var. *Aequa* Hübn. Ik bezit het zeldzame werk van Haworth en kan dus Tutt's opgave bevestigen.

Naenia Typica L. — Snellen, I p. 454.

Het aderbeloop der voorvleugels is gewoonlijk scherp licht grijsgeel maar Dr. T. Lycklama à Nyeholt ving in 1908 bij Rotterdam een exemplaar waar het eenkleurig met den vleugelgrond is.

Plusia Moneta Fabr. — Snellen, II p. 1162 — id., Tijds. 51 p. 20.

Blijft in Nederland voorkomen. De heer Schuyt deelde mij mede dat hij de rupsen bij Tiel, Oosterbeek en Velp had gevonden en een zestal vlinders had gekweekt.

Macaria Signaria Hübn. — Snellen, Tijds. 51 p. 21.

In 1908 opnieuw bij Bennekom in Gelderland, door Dr. H. J. Lycklama à Nyeholt gevangen.

Acidalia Subsericeata Haw. — Snellen, Tijds. 50 p. 21; 51 p. 23.

Verscheidene exemplaren werden opnieuw, in het begin van

Junij 1908 door den heer N. A. de Joncheere bij Dordrecht gevangen en van een wijfje ook eijeren verkregen waaruit rupsen kwamen die einde Julij en begin Augustus de vlinders opleverden.

Cidaria Multistrigaria Haw. — Snellen, I. p. 643.

Van deze tot dusverre alleen in de Hollandsche duinen gevonden soort ving de heer N. A. de Joncheere den 12^{den} April 1908 een man bij Dordrecht.

Cidaria Anseraria Herr.-Sch., Syst. Bearb. III fig. 560; VI p. 134. — Guenée, Ur. et Phal. I. p. 436. — Staud., Iris X p. 98. — Habich, Verh. d. Zool. Bot. Ges. 1898 p. 671.

Deze voor onze fauna nieuwe soort is lang als eene twijfelachtige beschouwd. Zij werd door Herrich-Schäffer in het derde deel zijner Syst. Bearb. d. Schmett. von Europa alleen afgebeeld. Bij eene vlugtige vermelding in deel VI vergeleek Herrich-Schäffer haar met eene *Acidalia* (*Nemoraria* Hübn.) en zeide: »Die Gattungsrechte noch festzustellen". Eerst Staudinger, i.e. helderde de zaak op toonde de verwantschap met *Cidaria Candidata* W. V. (*Albulata* Snell.) aan. Zeer gelijkt *Anseraria* ook op deze maar onderscheidt zich, bij gelijke grootte, kleur en aanleg van teekening door de aanwezigheid van scherp zwarte (bij de verwante soort lichtbruine) middenpunten, door zwarte randstreepjes, in plaats van stippen, de dwarslijnen zijn breeder, minder scherp, op het midden der voorvleugels staan er geen twee, dicht bij elkander, maar ééne. Op de achtervleugels vindt men slechts drie lijnen, in plaats van vier zooals bij *Candidata* en het zwarte middenpunt staat vóór de eerste dwarslijn.

De ontdekker der soort, de heer H. A. de Vos tot Nedeveen Cappel, die over haar reeds eene mededeeling deed op de 41ste Wintervergadering der Ned. Ent. Vereeniging te Utrecht, zie Verslag p. XX, is voornemens over *Anseraria* een stuk met afbeeldingen te publiceeren in dit Tijdschrift zoodat ik daarnaar verwijs; het bovenstaande is voorloopig voldoende haar te doen herkennen.

Een voorwerp werd den 11^{den} Junij bij Houthem in Limburg gevangen. Ik heb het gezien.

Eupithecia Insigniata Hübn. — Snellen, II p. 1187. — id., Tijds. 36 p. 228.

Gelderland: Leeuwen, 4 Mei 1908 een man. Door den heer P. J. M. Schuyt gevangen.

II. MICROLEPIDOPTERA.

Crambus Ericellus Hübn.,—Snellen, II p. 99. — id., Tijds. 46 p. 254.

Gelderland: Oosterbeek, den 19 Augustus 1908 (P. J. M. Schuyt).

Grapholitha Dorsana Fabr.—Snellen, I p. 367.

Van deze tot dusverre alleen bij Bergen-op-Zoom in Noord-Brabant gevangen soort vond de heer P. J. M. Schuyt den 3^{den} Junij 1906 een man bij Oosterbeek in Gelderland.

Dichrorampha Quaestionana Snellen, II p. 402 — id., Tijds. 46 p. 260. *Dichr Alpinana* var. *Quaestionana* Zeller, Stett. Ent. Zeit. 1878 p. 114.

Overijssel: Denekamp, 22 Julij 1906 door den heer P. J. M. Schuyt gevangen.

Blabophanes Ferruginella Hübn. — Snellen, II p. 456; id., Tijds. 46 p. 260.

Bij Rotterdam in September gevangen door Dr. T. Lycklama à Nijeholt. Dit bevestigt de opgave van von Heinemann dat deze soort nog eens in den herfst vliegt.

Tinea Corticella Hübn. — Snellen, II p. 464; id., Tijds. 40 p. 340.

Gelderland: Oosterbeek, 1 Sept. 1907 (P. J. M. Schuyt).

Tinea Argentimaculella Herr. - Sch. — Snellen, II p. 470.

Bij Oosterbeek in het laatst van Julij 1908 twee exemplaren gevangen door den heer P. J. M. Schuyt.

Cerostoma Nemorella L. -- Snellen, II p. 546; id., Tijds. 51 p. 24.

Noord-Brabant: Ginneken, 13 Julij 1908 (P. Haverhorst).

Ceratophora Formosella Hübn. — Snellen, II p. 615.

Zuid-Holland: Oostvoorne, 10 Julij 1903 een exemplaar (P. J. M. Schuyt).

Nannodia (Sect. B, **Apodia** Hein) **Bifractella** Douglas, Trans. Ent. Soc. of London, New Ser. I (1850) p. 66. — Staint., Ins. Brit. Tin. p. 134; id., Man. II p. 344; id., Nat. Hist. X p. 238 pl. 15 fig. 1 — Herr. - Sch., S. B. V p. 190 en 197 fig. 548. — Fologne, Ann. Soc. Ent. Belge 1862 p. 160. — Hein., Motten p. 286. — Snellen, Vl. v. Ned., Mier. p. 690, Aanm.

10—12 mm.

Van deze, t. a. pl. door mij in eene Noot beschreven soort, ontving ik een inlandsch wijfje van den heer N. A. de Joncheere ter determinatie. Zij onderscheidt zich van de beide andere inlandsche soorten van *Nannodia* (*Stipella* Hübr. en *Hermannella* Fabr.) in de eerste plaats doordat de aderen 6—8 der voorvleugels (niet 7—8) gesteeld zijn en ader 6 der achtervleugels, wier middenceel bovendien gesloten, niet open is, aanwezig is. Zij moet dus in ieder geval in eene afdeeling B van het genus worden geplaatst; von Heinemann vond zelfs aanleiding in de opgegeven kenmerken tot geheele afscheiding in een nieuw genus *Apodia* s.

De vlinder is iets grooter dan *Stipella* maar de vleugelvorm dezelfde; de sprieten zijn meer draadvormig, de palpen als daar. Kleur der sprieten onzuiver donker oranjegeel, als de kop; ook de kleur der palpen aldus. Thorax en voorvleugels flauw glanzig donker aardbruin, de laatste tegen den achterrand donkerder gesprenkeld en met zwarte franjelijijn. De binnenrandswortel is donker oranjegeel en verder ziet men, iets voorbij twee derden van den vleugel, eene schuine donker oranjegele dwarslijijn. Deze lijn, bij de duidelijkst geteekende

exemplaren tot den binnenrand doorlopende en tweemaal gebroken, is bij andere hetzij afgebroken of zelfs tot twee stippen — eene aan den voorrand en eene andere op het midden van den vleugel — verminderd. Franje als de vleugel, met twee zwarte deelingslijnen. Achtervleugels en achterlijfsrug donkergrijs. Onderzijde der vleugels, ook borst, buik en en pooten, potloodkleurig grijs, glanzig.

Volgens de aangehaalde schrijvers wordt de dikke, witte pootlooze rups in het najaar in het zaad van *Inula Dysenterica* en *Coryza Squarrosa* gevonden. Zij overwintert ingesponnen en kan, naar eene aanteekening van Dr. Ad. Rössler, Schuppenflügler von Wiesbaden p. 299, gemakkelijk verkregen worden door in November het zaad der genoemde planten te verzamelen.

Het vermelde inlandsche exemplaar werd door den heer de Joncheere den 24 Augustus 1908 bij Dordrecht gevangen.

Bijractella wordt in den Catalogus van Staudinger en Rebel vermeld uit Midden- en Zuid-Europa (de opmerking »Exc. Bat« kan nu vervallen). Lijfland en Klein-Azië.

Nog wil ik opmerken dat in den Catalogue raisonné des Microlépidoptères de Belgique, door Baron de Crombrughe de Piequendaele de soort ook uit België vermeld wordt met de bijvoeging dat volgens Sorhagen de rups mede op *Centaurea Jacea* leeft.

Lampros Lunaris Haw. -- Snellen, II p. 723; id., Tijds. 48 p. 32.

Zuid-Holland: Dordrecht, 6 Julij (N. A. de Joncheere). — Noord-Brabant: Ginneken, 12 Julij (P. Haverhorst).

Gracilaria Simploniella F. v. R. — Snellen, p. 773.

Van deze tot dusverre alleen in Noord-Brabant waargenomen soort ving de heer P. J. M. Schuyt den 24 Julij 1908 een exemplaar bij Oosterbeek in Gelderland.

Coleophora Lineolea Haw. — Snellen, Tijds. 40 p. 358.

Limburg: Venlo, 10 Juny 1898 (P. J. M. Schuyt).

Chauliodus Chaerophyllellus Goeze. — Snellen, II p. 847; id., Tijds. 37 p. 29.

Zuid-Holland: Rotterdam, October (Dr. T. Lycklama à Nye-holt). — Gelderland: Oosterbeek, 2 October (P. J. M. Schuyt).

Lithocolletis Geniculella Rag. — Snellen, Tijds. 46 p. 265.

Gelderland: Arnhem, 19 Mei 1907, een exemplaar (P. J. M. Schuyt).

Nepticula Zelleriella Snellen, II p. 1007.

Bij Oosterbeek, in Gelderland is den 30 Julij 1907 een exemplaar gevangen door den heer P. J. M. Schuyt.

Volgens den Catalogus van Standinger en Rebel is de soort, behalve in Nederland, ook in Duitschland, Oostenrijk en Rusland waargenomen.